

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 564/2021
28.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Драган Згерђа, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Аутотранспорт Панчево“, Панчево, ког заступа пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, вредност предмета спора 26.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3044/20 од 23.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3044/20 од 23.10.2020. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 683/19 од 15.06.2020. године, исправљеном решењем истог суда П1 683/19 од 16.07.2020. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име зараде за остварене, а неплаћене ефективне сате рада дуже од редовног радног времена исплати укупан износ од 12.833,90 динара, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 44.426,52 динара, на име разлике за рад недељом укупан износ од 5.303,86 динара и на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора износ од 57.878,61 динар, све у појединачним износима и по месецима као у овом ставу изреке. Тужени је обавезан да за тужиоца на износе мање исплаћене зараде обрачуна и уплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежној Филијали ПИО Фонда у Панчеву и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3044/20 од 23.10.2020. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 683/19 од 15.06.2020 године, исправљена решењем истог суда П1 683/19 од 16.07.2020. године. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова по жалби.

Против наведене пресуде Апелационог суда у Београду, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијеног дела у конкретном случају износи 120.447,89 динара. Како вредност предмета спора побијеног дела пресуде не прелази захтевани ревизијски цензус, а не ради се о парници из радног спора у смислу одредбе члана 441. ЗПП када је ревизија увек дозвољена (парница о заснивању, постојању и престанку радног односа), следи да је ревизија туженог недозвољена.

Ревизија туженог није изјављена ни као изузетно дозвољена, будући да није изјављена са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, нити у форми посебне ревизије, као ни из разлога предвиђених за изјављивање посебне ревизије. Указивање на једну одлуку Врховног касационог суда у образложењу ревизије не представља законом предвиђен основ да би се о ревизији туженог одлучивало као о изузетно дозвољеној.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одбацио ревизију туженог као недозвољену, као у изреци.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић